

02 - Începutul bisericii

Începutul bisericii

Am văzut ce este Biserica cea atât de scumpă Domnului Isus. Vom vorbi acum despre nașterea ei, adică de începutul ei pe pământ. Ea nu putea să ia ființă înainte ca Domnul să-și fi împlinit lucrarea de har pe cruce, înainte de a Se fi dat pentru ea, înainte de a o fi câștigat prin sângele Său scump. Trebuie totodată ca, prin învierea Sa dintre cei morți, să arate că era Fiul Dumnezeului Celui viu, piatra vie pe care trebuie să fie clădită casa lui Dumnezeu, Adunarea Dumnezeului Celui viu. Și, în sfârșit, mai era de neapărată trebuință ca, înainte de a lua ființă Biserica, Domnul Isus să fie înălțat în cer, la Tatăl Său, pentru a fi trimis de acolo Duhul Sfânt făgăduit.

Înainte de pătimirile Sale, Domnul Isus făgăduise apostolilor Săi că, după plecarea Sa, Tatăl le va trimite pe Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să fie cu ei în veac (Ioan 14.16, 17, 26; 15.26; 16.7, 13). Mai știm iarăși că, după ce a ieșit din mormânt, Domnul a vorbit ucenicilor despre lucrurile privitoare la împărăția lui Dumnezeu.

Sosise însă clipa plecării la Tatăl Său și, înainte de a părăsi pe cei pe care îi lăsa aici pe pământ, mergând împreună cu ei afară din Ierusalim, le-a înnoit făgăduința că le va trimite pe Duhul Sfânt, dându-le în grijă să nu părăsească Ierusalimul înainte de a se fi împlinit această făgăduință. Apoi, pe când îi binecuvânta, a fost ridicat la cer, un nor L-a învăluit și a dispărut din fața ochilor lor: S-a dus în casa Tatălui, S-a dus să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu. Și acum, acolo, El este Mântuitorul nostru scump; acolo El Se ocupă de noi cu dragoste și așteaptă clipa să vină să ia pe preaiubiții Lui, ca să-i ducă în acest loc de odihnă și de fericire, pe care li l-a pregătit.

Apostolii s-au întors deci la Ierusalim în camera de sus, în care se adunau. Acolo se adunau împreună cu ei ucenicii, printre care se găseau și femeile care merseseră după Domnul Isus, care-L văzuseră răstignit și pus în mormânt și care, venind să-L ungă cu miresme, Îl văzuseră înviat. Împreună cu ei, mai era Maria, mama lui Isus, și frații Lui, care în timpul vieții Sale nu credeau în El.

Ce fericită tovărășie era aceea care se găsea în această cameră de sus! Nici un învățat, nici un bogat, nici unul din mai marii lumii acesteia, ci doar niște simpli pescari și niște femei fără renume; erau însă credincioși mântuiți, iubiți de Domnul Hristos, iubiți de Tatăl așa cum era iubit și Domnul Isus. Ei așteptau, așa cum le spusese Domnul Isus. Și, așteptând, ce făceau? Stăruiau împreună în rugăciune, cerând, fără nici o îndoială, în numele Domnului Isus, ca Tatăl să îplinească făgăduința Sa. Cu toate că Dumnezeu nu pierde niciodată din vedere ceea ce ne promite, găsește însă plăcere ca noi să-l cerem ce ne-a promis.

N-au avut să aștepte multă vreme: numai zece zile. A sosit una din marile sărbători ale Iudeilor: Cincizecimea. Era una dintre cele trei zile mărețe, pe care le rânduise Dumnezeu în fiecare an și în care avea plăcere să-și adune poporul în jurul Său (Deuteronom 16.16). Celelalte două sărbători erau Pastele și Sărbătoarea Corturilor. Cincizecimea era între aceste două, la cincizeci de zile după Paști. O mulțime de Iudei erau răspândiți printre neamurile venite cu acest prilej la Ierusalim; prozeliți, adică străini care doreau să se facă Iudei, îi însoțeau; și această mulțime umplea acum orașul. În mijlocul zgomotului și mișcării pe care o face totdeauna mulțimea când se adună, era deoparte o cameră liniștită, o cameră de sus, unde se găseau adunați aproape o sută douăzeci de inși, aceia despre care am vorbit, toți într-un cuget și-o simțire. Era o ceată foarte mică față de marea mulțime care se îngrămădise la Ierusalim. În acea clipă, însă, privirile lui Dumnezeu erau îndreptate cu dragoste asupra acestei camere de sus, asupra acestor oameni care se adunaseră acolo. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu iubea și pe alții și că, în acea mare mulțime, venită pentru sărbătoare, nu erau și suflete evlavioase, sincere, plăcute lui Dumnezeu; însă în camera de sus erau adunați cei care crezuseră în Domnul Isus, care se alipiseră de El și-L urmaseră; și Tatăl îi iubea, pentru că El iubește pe cei care iubesc pe Fiul Său, și acum împlinea față de ei făgăduința Sa de preț.

Ucenicii Domnului erau adunați, deci, ocupați fără îndoială cu rugăciunea; când, „deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde stăteau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat pe fiecare din ei. Și toți au fost umpluți cu Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească" (Faptele Apostolilor 2.2-4).

Astfel s-a împlinit făgăduința Tatălui. Domnul Isus a primit sus, de la Tatăl Său, pe Duhul Sfânt, și L-a trimis ucenicilor Săi. Adunarea, Biserica, a luat astfel ființă. Credincioșii, copii ai lui Dumnezeu, erau uniți acum prin acea legătură a aceluiași Duh, pe care-L primise fiecare. Dumnezeu își avea acum casa Sa pe pământ, unde venise să-și așeze locuința prin Duhul Său. Aceasta nu mai era o casă de piatră, ca templul din Ierusalim, care nu-și mai avea nici un rost; era o casă alcătuită din pietre vii, sprijinite pe Domnul Hristos. Și, după cum altădată Dumnezeu, îmbrăcat într-un nor, venise în cort și în templu, în mijlocul poporului Său, tot așa acum venea într-un templu viu, pentru ca să rămână acolo. Acum începe să se alcătuiască „trupul” Domnului Isus din mădularele Sale, adică din cei care credeau în El și care erau plini de Duh Sfânt. Acum „Mireasa” Domnului Hristos, pe care El o iubește, dar care nu va fi arătată decât în slavă, ia ființă sub lucrarea Duhului Sfânt și își începe drumul ei în lume sub conducerea acestei Sfinte Călăuze, tot așa cum altădată Rebeca a fost călăuzită la Isaac prin pustie, sub conducerea lui Eliezer. De data aceasta, n-a mai venit un nor, ca pe vremea Israelitilor, ci o putere din cer, care umplea pe cei credincioși, o putere, aceea a cuvântului dumnezeiesc, care, întocmai ca un foc, pătrundea în suflete și judeca tot ce nu era din Dumnezeu.

Ce voia să spună faptul că ucenicii, botezați cu Duhul Sfânt, vorbeau în limbi străine? Era o pecete a puterii Duhului lui Dumnezeu în ei, care trebuia să împuternicească, în chipul cel mai izbitor, pe cei care-l erau martori, precum vom vedea; era totodată o arătare a harului lui Dumnezeu, care se ridica mai presus de mulțimea păcatelor, har care se îndrepta către toate popoarele.

Odinioară, oamenii au voit să zidească turnul Babei, ca să nu fie împrăștiați pe pământ. Mândria lor nebună a silit pe Dumnezeu să le încurce limbile. Câte rele au luat naștere din acest păcat, rele cum sunt de exemplu, despărțirea și ura dintre un popor și altul! Harul lui Dumnezeu se îndreaptă acum către toți oamenii, ca să-i unească în credința și dragostea aceluiași Mântuitor și, pentru a-i chema, a împărțit ucenicilor, prin Sfântul Duh, aceste limbi felurite, ca să vorbească fiecăruia, din orice neam ar fi.